

Arrest

nr. 222 045 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt op ongekende datum naar België en dient op 14 maart 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag gebeurt in functie van haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 17 november 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgische vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 14 mei 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 3 juli 2018 dient de verzoekende partij, in functie van haar vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 2 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 3 januari 2019 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2018 werd ingediend door:

Naam: [E.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde [E.M.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Geldstortingen via Small World dd. 28.09.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in België geldsommen overmaakte aan betrokkene. In 2011 betrof het in totaal zes geldstortingen, in 2012 eveneens zes geldstortingen, 2013 werd vier maal geld overgemaakt en in 2014 en 2015 respectievelijk vijf en vier maal: deze geldstortingen betreffende de periode 2011 -2015 tonen niet afdoende aan dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon gezien de beperkte grootte van de overgemaakte bedragen en de beperkte regelmaat ervan voorafgaand aan de komst van betrokkene naar België. Uit het Rijksregister blijkt immers dat betrokkene in België verblijft sinds 17.03.2017. Er werden van eventuele overschrijvingen na 2015 tot haar komst in België opnieuw geen bewijzen overgemaakt zodat met de voorgelegde stukken niet is aangetoond dat er van in het land van herkomst en voorafgaandelijk aan de aanvraag effectief een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon.

- Attestation administrative de non travail, N°131 dd. 26.10.2016 opgemaakt te Imzouren, waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene op het moment van de opmaak van het attest ("actuellement") geen beroep uitoefende: dit attest zegt enkel iets over de situatie in oktober 2016 en is bovendien stilzwijgend over eventuele eigendommen of eventuele overige bronnen van inkomsten en laat niet toe te concluderen dat betrokkene van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

- Attestation administrative N° 321 dd. 01.06.2018 opgemaakt te Al Hoceima waarin de Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene op het moment van de opmaak geen beroep uitoefende en geen inkomsten genoot. Dit attest werd opgemaakt na haar vertrek uit het land van herkomst en het is dan ook volstrekt logisch dat betrokkene op dat moment geen beroep uitoefende of inkomsten genoot in haar land van herkomst; dit attest is dan ook niet meer relevant. Daarnaast stelt het attest eveneens dat betrokkene in dat deel van het land op datum van het attest geen eigendommen bezit. Ook hier wordt

niets gezegd over enerzijds eventuele eigendommen die betrokkene elders zou kunnen bezitten in het land van herkomst noch over eigendommen die zij zou kunnen gehad hebben in het verleden.

- Attestation administrative N° 327 dd 06.01.2018 opgemaakt te Al Hoceima Hoceima waarin de Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene op het moment van de opmaak geen beroep uitoefende en geen inkomsten genoot. Ook dit attest werd opgemaakt na haar vertrek uit het land van herkomst. Dit attest kan dan ook niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst ten laste was van de van de referentiepersoon.

- Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2014/2013 N°7344/18 opgemaakt te Al Hoceima op 30.05.2018 waaruit blijkt dat zij in deze periode geen inkomsten had; Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2015/2014 N° 7344/18 opgemaakt te Al Hoceima op 30.05.2018 waaruit blijkt dat zij in deze periode geen inkomsten genoot; Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2016/2015 N° 7550/18 opgemaakt te Al Hoceima op 21.06.2018 waaruit blijkt dat zij in deze periode geen inkomsten genoot; Attestation administrative N° 320 dd 01.06.2018 opgemaakt te Al Hoceima waarin de Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene geen bezoldigd werk uitoefende tijdens haar verblijf in Marokko; Attestation de Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016 N°5617 opgemaakt te Al Hoceima op 28.09.2017. het enkele gegeven dat betrokkene in deze periode geen inkomen genoot, betekent niet ipso facto dat zij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België. Uit niets blijkt dat betrokkene in deze periode in haar land van herkomst aangewezen was op de financiële en/of materiële ondersteuning van haar vader in België om in haar levensonderhoud te voorzien.

Bewijzen van eventuele eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene werden niet voorgelegd.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14.03.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen – en het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel – stelt zij als volgt:

“In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

*- verzoekster deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 03.07.2018 middels een bijlage 19ter,
- verzoekster bracht tijdig alle nodige bewijsstukken binnen bij het gemeentebestuur van de stad Antwerpen;*

- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 02.1.2019;

• Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om haar onvermogen te bewijzen en het ten laste zijn in het verleden aan te tonen.

• De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht.

[...] De bestreden beslissing van 02.01.2019 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dat verzoekster alles wat nodig is voorgelegd heeft: dat zij ruim voldoende overschrijvingen naar het land van herkomst door haar vader heeft voorgelegd over de jaren 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018;

Dat verzoekster in het land van herkomst samenwoonde op hetzelfde adres als haar zus en broer, m.n. [K.] en [F.]: dat de gelden die werden overgeschreven naar Marokko bedoeld waren voor gans het gezin in Marokko;

Dat de bewijzen die verzoekster neerlegde van geen inkomen wel zijn opgemaakt deels in 2018 door de Direction Générale des Impôts maar wel betrekking hebben op de inkomsten van 2013, 2014, 2015 en 2016 (stuk 2): dat het de periode betreft dat verzoekster nog in Marokko woonde en zij ook in deze perioden gelden ontving van haar ouders;”

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De inhoud van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent en dat zij zich tegen deze beslissing heeft kunnen verdedigen. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 juli 2018, op een ogenblik dat zij 25 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. De verzoekende partij betwist dit niet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag.

In haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische vader.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “*ten laste*” van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c, van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yuning Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat door te oordelen dat de door haar neergelegde stukken niet zouden beantwoorden aan de vereisten om haar onvermogen en het ten laste zijn van haar vader in het land van herkomst aan te tonen. Zij betoogt dat de voorgelegde documenten niet grondig zijn onderzocht. Zij wijst erop dat zij ruim voldoende overschrijvingen heeft voorgelegd naar het land van herkomst door haar vader voor de jaren 2011 tot en met 2018. Zij stelt dat zij in het land van herkomst samenwoonde op hetzelfde adres als haar broer en zus en dat de overgeschreven gelden waren bedoeld voor het hele gezin in Marokko. De verzoekende partij merkt nog op dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat zij in de jaren 2013 tot en met 2016 geen inkomsten genoot in haar herkomstland, dit is de periode dat zij nog in Marokko woonde en gelden ontving van haar ouders in België.

In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij enkel in op de geldstortingen die zijn overgemaakt aan de verzoekende partij zelf. Meer bepaald gaat het om zes geldstortingen in 2011, zes geldstortingen in 2012, vier geldstortingen in 2013, vijf geldstortingen in 2014 en 4 geldstortingen in 2015. Deze geldstortingen lagen ook reeds voor in de eerdere aanvragen tot gezinshereniging van de verzoekende partij van 14 maart 2017 en van 17 november 2017. De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing haar eerder reeds gemaakte beoordeling omtrent deze geldstortingen. Andermaal wijst de verwerende partij op de beperkte grootte van de overgemaakte bedragen en op de beperkte regelmaat van de stortingen voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België, die wordt gesitueerd in maart 2017. De verwerende partij benadrukt dat van eventuele overschrijvingen na (oktober) 2015 tot aan de komst naar België in maart 2017 opnieuw geen bewijzen zijn overgemaakt. In deze omstandigheden oordeelt de verwerende partij dat met de voorgelegde bewijzen van geldstortingen onvoldoende is aangetoond dat er van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag effectief een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zelf tijdens haar verblijf in Marokko enkel de voormelde geldstortingen van haar vader in België heeft ontvangen en betwist op zich ook niet de motivering met betrekking tot deze geldstortingen.

De verzoekende partij wijst thans op de geldstortingen die haar vader de voorbije jaren heeft gedaan aan haar broer en zus die nog in het herkomstland verblijven. Van hen blijkt niet dat zij recent hebben verzocht om hun vader in België te vervoegen. De verzoekende partij stelt dat de gelden die aan haar broer en zus werden overgemaakt waren bedoeld voor het hele gezin, nu zij allen samenwoonden op hetzelfde adres.

Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij ter staving van haar thans voorliggende aanvraag stukken voorlegde die kunnen aantonen dat zij in het bijzonder na de laatste storting van haar vader aan haar in oktober 2015 tot aan haar komst naar België, die het bestuur situeert in maart 2017 hetgeen de verzoekende partij niet betwist, in het herkomstland op eenzelfde adres verblijf hield als haar broer en zus. De verzoekende partij betwist niet dat de in de bestreden beslissing opgesomde stukken de enige stukken zijn die zij voorlegde ter staving van haar aanvraag. Ook bij haar verzoekschrift legt zij geen stuk voor waaruit zulks kan blijken. Het komt nochtans aan de aanvrager toe om alle relevante bewijsstukken naar voor te brengen die kunnen aantonen dat is voldaan aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden, waaronder in casu het *“ten laste zijn”*.

Daar niet blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar thans voorliggende aanvraag dergelijke omstandigheden naar voor bracht, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. De verzoekende partij haalt met haar betoog de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet onderuit.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat zij in de jaren 2013 tot en met 2016 geen inkomsten genoot in haar herkomstland. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met deze voorgelegde stukken. Zo kan in deze beslissing worden gelezen als volgt:

“Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2014/2013 N°7344/18 opgemaakt te Al Hoceima op 30.05.2018 waaruit blijkt dat zij in deze periode geen inkomsten had; Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2015/2014 N° 7344/18 opgemaakt te Al Hoceima op 30.05.2018 waaruit blijkt dat zij in deze periode geen inkomsten genoot; Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2016/2015 N° 7550/18 opgemaakt te Al Hoceima op 21.06.2018 waaruit blijkt dat zij in

deze periode geen inkomsten genoot; Attestation administrative N° 320 dd 01.06.2018 opgemaakt te Al Hoceima waarin de Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene geen bezoldigd werk uitoefende tijdens haar verblijf in Marokko; Attestation de Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016 N°5617 opgemaakt te Al Hoceima op 28.09.2017. het enkele gegeven dat betrokkene in deze periode geen inkomen genoot, betekent niet ipso facto dat zij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België. Uit niets blijkt dat betrokkene in deze periode in haar land van herkomst aangewezen was op de financiële en/of materiële ondersteuning van haar vader in België om in haar levensonderhoud te voorzien."

De verwerende partij betwist dus niet dat de verzoekende partij attesten heeft voorgelegd waarin wordt gesteld dat zij geen inkomsten genoot in de genoemde jaren, maar oordeelt dat het enkele gegeven dat de verzoekende partij geen inkomen genoot nog niet betekent dat zij ook afhankelijk was van haar vader in België. Zij wijst erop dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij gedurende deze periode in haar land van herkomst aangewezen was op financiële of materiële ondersteuning van haar vader om in haar levensonderhoud te voorzien. Er moet worden aangenomen dat hierbij in het bijzonder wordt bedoeld op de periode van november 2015 tot maart 2017, toen de verzoekende partij naar België kwam. In deze periode lagen niet langer geldstortingen voor die aan de verzoekende partij zelf werden gedaan. Zoals reeds werd gesteld, is deze periode die onmiddellijk voorafgaat aan de komst naar België doorslaggevend in de beoordeling. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motivering en weerlegt deze niet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. In zoverre de verzoekende partij de bedoeling heeft om ook een schending aan te voeren van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, kan enkel worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop het bestuur door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur dan heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E. V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar ouders een onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeksterer zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar ouders. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar Belgische vader, de referentiepersoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de "*bloedverwant in neergaande lijn*" ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bedoeling van de bestreden beslissing erin ligt om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Zoals blijkt uit het eerste middel, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden en heeft zij dit in casu niet of onvoldoende gedaan. De bestreden beslissing gaat bovendien enkel in op de door de verzoekende partij ingediende aanvraag. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen beiden niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten tot een verblijf. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS